

Kl. 17.25

Regelforenklingen inden for bl.a. sundhedsområdet er efter vores opfattelse ønskelig for os alle, både den enkelte borger, der får styrket sin retsstilling og får et større overblik over adgangen til at klage, og de mange ansatte, der administrerer området.

Således vil en mere enstrengt klageordning være til gavn for alle efter vores opfattelse, og derfor støtter vi forslaget.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Næste ordfører er fru Charlotte Fischer.

Charlotte Fischer (RV):

Som det er så sagt så mange gange efterhånden, er formålet med det her lovforslag en forenkling af det nuværende klagesystem. Det er en mere enstrengt ordning, hvor man samler bestemmelser om adgang til klage og erstatning i én lov, og alt sammen kan vi helt overordnet støtte.

Vi synes, at der er et par elementer, som man måske skulle runde lige en ekstra gang. Et element er, at patienter fortsat ikke med det her lovforslag får ret til at klage over et samlet udrædnings- og behandlingsforløb, som de har oplevet som urimeligt.

Ministeriet henviser i et svar til, at der i dag er arbejdet med den danske kvalitetsmodel, og at der er indberetningssystemet i forbindelse med utilsigtede hændelser, som ligesom skulle fange det her.

Jeg synes egentlig, at spørgsmålet i de her tider, hvor der er rigtig meget fokus på de sammenhængende patientforløb, er, om det er rimeligt, og hvor langt det egentlig er rimeligt at blive ved med at sige, at patienter faktisk ikke kan klage over et samlet behandlingsforløb, som de ikke mener er gået rigtigt for sig.

Sådan som det ligger nu, afskærer vi fortsat patienterne fra at klage over de her patientforløb, også selv om der er sket grove misforståelser og fejl. Jeg kunne godt tænke mig, at det var noget, vi gik længere ind i også i den videre bearbejdning, og jeg kunne egentlig også godt tænke mig at høre, hvad ministeren mener om den sag.

Så er der en anden ting, som man måske også kunne bruge lidt mere tid på. Det er det med klagefristerne. For der kommer der jo til at gælde det, at der for de egentlige sundhedsfaglige klager bliver en frist på 2 år, mens fristen bare er på 4 uger for de mere administrative klager. Vel vidende at det blot er en videreførelse af de gæl-

dende regler, synes jeg alligevel, at man kan spørge sig selv, om det kan være rigtigt med så stor en forskel på de her to frister. Det Etiske Råd bl.a. peger på, at 4 uger måske er lige lovligt kort tid, og at der kan være et retssikkerhedsmæssigt problem.

Men det er alt sammen ikke noget, der skal skille os ad og fjerne os fra, at vi overordnet er positive over for lovforslaget.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så er det fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Regelforenkling lyder altid godt, men som det også er kommet frem i nogle af de tidligere ordføreres indlæg, dækker den overskrift her også over andre ting.

Og vi er, ligesom vi også var, da vi førstebehandlede forslaget før valget, imod det her forslag, fordi vi mener, at det vil forringe patienternes mulighed for at få en ordentlig behandling i klagesager, og vi er bange for, at det også forringer arbejdsmiljøet for de ansatte, der skal behandle klagerne.

I Enhedslisten så vi – som også andre – helst, at patienterne slet ikke skulle have nogen grund til at klage, fordi vi gerne ser, at der sker mange forbedringer på sygehusene, i hjemmeplejen og alle andre steder, hvor personalet i dag løber alt for stærkt og borgerne har god brug for hjælp, og hvor det så tit desværre fører til, at der er grund til at klage. Men desværre har man ikke gennemført sådanne forbedringer.

I stedet har regeringen sammen med Dansk Folkeparti ført en populistisk sundhedspolitik, der har medført den ene sag efter den anden. For eksempel er der de patienter på intensivafdelinger landet over, der er blevet udsat for lang transport til andre sygehuse, alene fordi der var pladmangel. Transporten er altså farlig for så syge patienter, og desværre, kan man sige, kan det være en følge, når alting har været fokuseret på ventelisterne, og når skattestoppet har været mere helligt end noget andet.

Samtidig ser vi, at de planlagte operationer mere og mere bliver varetaget af de private udbydere, og at de offentlige hospitaler efterhånden bliver udsultet for personale og økonomi.

Ministerne har lovet at se på sagen om intensivpatienter, der transporteres fra sygehus til sygehus, men hvorfor skal det gå så galt, før regeringen går ind og fokuserer på, hvordan forholdene egentlig er for en række af disse patienter?